кръстен адвентист или истински християнин?

„Какво ми пречи да се кръстя?“ Това е въпрос, зададен в Деяния на апостолите 8:36. Героят на разказа тук приема кръщението не само с голямо желание и ентусиазъм, а преди всичко с ЖИВА ВЯРА. И отговорът на дякон Филип в стих 37 е едно предупреждение към ентусиастите по отношение на бъдещето - хората на чувствата, които първо правят нещо, а после мислят: „Ако вярваш от все сърце - можеш“ - можеш да се кръстиш!

„Новото време“ след 1990 г. даде възможност на много хора да се кръстят и да се присъединят към църквата на адвентистите. И слава Богу!

В същото време обаче към членската маса се присъединиха и много хора, които със сигурност не са си задавали въпроса: „Какво ми пречи да се кръстя?“. Кръстили са се с много ентусиазъм, но без да изпълнят библейското изискване - „Ако вярваш от все сърце - можеш.“

„Кръстих се, защото Бог избави детето ми... Защото ми се яви на сън и ми каза... Защото се страхувам...“ и т.н. - казват те. Така църквата прие в редовете си кръстени „съботяни“, които на практика не знаят какво означава посветен живот и раздяла с егото. Така се пожертваха принципи, които винаги са ни крепяли. Допусна се компромис, който доведе дотам, че да кръщаваме всеки, който пожелае кръщение, а след това да учим такива хора на основни неща. Но това библейският модел ли е всъщност? Такава ли е заповедта на Исус, дадена на апостолите и всички Негови ученици през вековете?

Нека отворим гръцкия превод на Новия Завет и прочетем в оригинал Матей 28:19,20. Запитахме преподавателя от адвентния университет в „Колонж“ Мигел Анхел Ройг - специалист по евангелията: „Каква всъщност е заповедта на Исус в 19 стих?“ Ето и неговият отговор: „Гръцкият глагол (Πορευθεντες, „ученичествайте“ - б.а.) е в повелителна форма. Прави впечатление, че глаголът не се отнася до подлог (т.е. не се отнася само до някого). Тази гръцка дума не намира своето точно съответствие нито на английски, нито на френски, немски или испански.

Заповедта на Исус, изразена с този глагол, означава буквално „ученичествайте“. „Не стойте на едно място, а ходете по целия свят и ученичествайте! Не отивайте само на определени места, а навсякъде и при всичките народи - направете народите ученици на Исус. Ходейки, обучавайте всичките народи.“ Първо би следвало да ги обучаваме, а след това да ги кръщаваме. Запитахме дали обучаването може да се приеме в смисъла на Римляни 10:14-17 - и отговорът беше утвърдителен. Когато проповядваме на хората Благовестието и те слушат, в тях се ражда вярата. Вярата в човека, който слуша, е плод на обучението, резултат от проповядването на изпратените.

Според Евреи 11:1 вярата, която трябва да има ученикът на Исус, желаещ да бъде кръстен, е „увереност“ в това, което е научил, увереност в истинността на това, което прави. Вярата е „убеждение“- лично убеждение, настъпило като резултат от представените истини на Писанието и желанието от страна на ученика да слуша.

За разлика от Всевишния Бог, ние с вас не можем да виждаме директно вярата на хората, затова те я засвидетелстват преди всичко с живота си или устно, като говорят за нея. Кръщаваме ги на базата на тяхната вяра. Кръщаваме ученици на Христос, запознати с Благовестието, и, както ние се учим цял живот на „всичко, що ни е заповядал“ Учителят, така учим и тях след кръщението. Да доведеш народите при Исус е едно. А да ходят те с Него е друго. Това вече е личната опитност, която се случва след кръщението ни.

Не можем да кръщаваме произволно всеки, който има желание. Кръщаваме някого на базата на вярата му. Завет с Бога сключва не невярващ, а вече вярващ човек - уверен, убеден в необходимостта от кръщението, защото е бил обучен, бил е направен ученик. Това е формулата на спасението: „Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен“ (Марко 16:16). А който не повярва?!

Вярата е необходимото начало на цял един процес, тъй като посредством нея ние осъществяваме доживотната си връзка с Христос. Тази връзка ни е необходима за водене на практичен християнски живот, „защото отделени от Мене не можете да сторите нищо“ (Йоан 15:5).

Да, отделени от Него, дори и да сме кръстени адвентисти - не можем да сторим нищо.

Нужно ли е да се привеждат примери? Едва ли! Личният ни пример напоследък говори колкото е голяма разликата между това, да бъдеш кръстен в църквата, и това, да бъдеш съединен с Христос.

„Едно е да се присъединиш към църквата, а съвсем друго е да бъдеш съединен с Христос. Непосветените, обичащи света религиозни „професори“, не са единствената сериозна причина за слабостта на Христовата църква.“, казва Елън Уайт. Ако ти и аз сме съединени с Христос, това е гаранция за единство помежду ни.

Разногласията и споровете, противопоставянето и нехристиянското поведение са само резултат от факта, че с бързите кръщения допуснахме в църквата хора, които станаха кръстени „съботяни“, но не и съединени с Христос адвентисти. Така свободолюбивото поведение на такива хора (към които трудно мога да се обърна с обръщението „братко“ или „сестро“) повлиява не само на младите, но и на по-възрастните между нас.

Учудваща ли е липсата на уважение и почит към Божиите служители? Изненадани ли сме от разваленте понякога братски взаимоотношения? Защо на мисионското поле работят единици? Можем да си задаваме подобни въпроси с часове. Истината е, че една от главните причини се крие в бързите кръщения, които само на пръв поглед увеличават броя ни.

Най-внимателни във връзка с всичко казано дотук трябва да бъдем в работата си с ромите. Бързото кръщение е с особено опасни последици, които не закъсняват много след деня на „потапянето“ при тях.

„Ето вода. Какво ми пречи да се кръстя?!“ - „Ако вярваш от все сърце, можеш!“ (Деян.ап.8:36,37). Но ако си се кръстил поради някаква друга причина, трябвало е да има нещо, което да ти попречи! Ако не си го открил тогава, то ще ти пречи днес. И не само на теб. Лошото е, че тук не става дума за единици. Затова е време кръстените членове да се съединят с Христос, за да бъдат истински християни.

„Защото Христос влезе не в ръкотворено светилище, образ на истинското, но в самите небеса, да се яви вече пред Божието лице за нас.“ (Евр.8:24)

Христос все още стои пред „Божието лице за нас“. Все още има надежда за всеки от нас, който прозре истината за себе си. Нека отидем тогава при Него и да се съединим с Него!

Приемаш ли това предложение?

Пастор
Русин Русинов

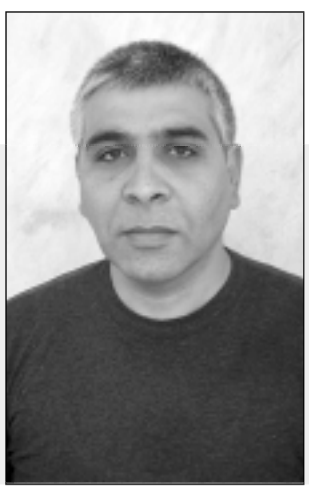

През 1986 г. пастор Русин Русинов става член на адвентната църква. Приема да бъде проповедник в края на 1999 година. Поканен е за служител на ЦАСД от п-р Агоп Тахмисян, тогавашен председател на Съюзния съвет. Има щастливо семейство и е баща на три деца.